

MINISTER EDUKACJI NARODOWEJ

DZSE- 2-RP- 0401-9/10

Warszawa, 2010.11.09

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 10. 11. 2010
nr. 8756...podpis.....

Panie Marszałku

w związku z oświadczeniem złożonym przez senatora RP Andrzeja Grzyba podczas 63. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 października 2010 r. w sprawie zapewnienia równych praw poradniom publicznym i niepublicznym, uprzejmie wyjaśniam.

1. W aktualnym stanie prawnym możliwość korzystania przez niepubliczne poradnie psychologiczno-pedagogiczne z dotacji reguluje przepis art. 90 ust. 3b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) z którego wynika, że niepubliczne poradnie psychologiczno-pedagogiczne mogą otrzymywać dotacje z budżetu powiatu.

Druga kwestia podnoszona przez Pana Senatora, to ograniczony dostęp do placówek poradnictwa rodziców, mieszkańców małych miejscowości. Skutecznym rozwiązaniem tego problemu jest możliwość tworzenia filii poradni psychologiczno-pedagogicznych w gminach. Odbywa się to tam, gdzie jest dobra współpraca lokalnych samorządów. Pozytywnym przykładem przyjęcia takich rozwiązań jest funkcjonowanie 10 filii poradni utworzonych w województwie wielkopolskim. Należy jednak podkreślić, iż dostęp do poradnictwa dla rodziców, mieszkańców małych miejscowości nie jest utrudniony, ponieważ w każdym powiecie jest co najmniej jedna publiczna poradnia psychologiczno-pedagogiczna. W kraju aktualnie działa 554 publicznych oraz 87 niepublicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych. Publiczne poradnie dysponują ok. 7 500 etatami, natomiast niepubliczne poradnie - 97 etatami pracowników pedagogicznych.

2. Kwestia niehonorowania przez dyrektorów szkół opinii wydawanych przez niepubliczne poradnie psychologiczno-pedagogiczne nie wymaga uregulowania w odrębnych przepisach. Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 30 kwietnia 2007 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 83, poz. 562, z późn. zm.) poprzez przepis § 6 ust. 2 zobowiązuje nauczycieli do dostosowania wymagań edukacyjnych do indywidualnych potrzeb psychofizycznych i edukacyjnych ucznia ze specyficznymi trudnościami w uczeniu się, również na podstawie opinii niepublicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych. Także na podstawie przepisów § 10 ust.1, § 37 ust. 1, § 59 ust. 1, § 111 ust.1 ww. rozporządzenia, a także na podstawie regulacji art.16 ust. 4, 8 i 10 oraz art. 71b ust. 2a, 2b i 3a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, opinie wydawane przez niepubliczne poradnie psychologiczno-pedagogiczne są honorowane przez szkoły, analogicznie jak opinie wydane przez publiczne poradnie. Przypadki wskazane przez Pana Senatora, dotyczące nieuznawania przez dyrektorów szkół tych opinii wynikają prawdopodobnie z nieznamości przez nich obowiązującego prawa oświatowego.

Natomiast należy wyraźnie podkreślić, że stwierdzenie u dziecka niepełnosprawności odbywa się na podstawie przepisów należących do kompetencji resortu zdrowia oraz resortu pracy i polityki społecznej. Efektem rozpoznania i zdiagnozowania niepełnosprawności u dziecka jest bowiem możliwość skorzystania ze specjalistycznej pomocy medycznej i socjalnej udzielanej dziecku i jego rodzinie. Przy orzekaniu o niepełnosprawności osoby, która nie ukończyła 16 roku życia, bierze się pod uwagę możliwość poprawy zaburzonej funkcji organizmu poprzez zaopatrzenie w przedmioty ortopedyczne, środki techniczne, środki pomocnicze lub inne działania. Należy w tym miejscu zwrócić uwagę na fakt, że orzeczenia o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności wydawane są przez Powiatowy Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności i Stopniu Niepełnosprawności, na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123, poz. 776, z późn. zm.) i nie są one tożsame z orzeczeniami o potrzebie kształcenia specjalnego, wydawanymi na podstawie art. 71b ust. 3 ustawy o systemie oświaty przez poradnie psychologiczno-pedagogiczne. Orzeczenia o niepełnosprawności

i stopniu niepełnosprawności wydawane ze względu na potrzebę wskazania ulg i uprawnień osób posiadających orzeczenia o inwalidztwie lub niezdolności do pracy nie mogą zatem zastąpić, dla celów edukacyjnych, orzeczeń o potrzebie kształcenia specjalnego. Orzecznictwo to nie wkracza bowiem w zakres działania resortu edukacji. Orzeczenia o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności, mogą stanowić ważny dokument, jako załącznik do wniosku rodzica, na podstawie którego zespół orzekający poradni psychologiczno-pedagogicznej potwierdza niepełnosprawność dziecka, wydając stosowne orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego z uwagi na tę niepełnosprawność, lecz tylko w takim przypadku, gdy wymaga ono stosowania specjalnych metod i form pracy.

3. Prowadzenie specjalistycznych zajęć terapeutycznych przez nauczycieli i specjalistów w szkołach uwarunkowane jest posiadaniem przez nich stosownych kwalifikacji. Wynika to z przepisów rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 12 marca 2009 r. *w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli oraz określenia szkół i wypadków, w których można zatrudnić nauczycieli niemających wyższego wykształcenia lub ukończonego zakładu kształcenia nauczycieli* (Dz. U. Nr 50, poz. 400). Pozbawienie możliwości prowadzenia zajęć terapeutycznych w szkołach uprawnionych do tego osób spowodowałoby, że większość uczniów nie mogłaby korzystać z tej formy pomocy, gdyż nie wszyscy będą mogli być przyjęci przez poradnie psychologiczno-pedagogiczne. Ponadto należy podkreślić, że z zajęć terapeutycznych prowadzonych w szkole korzystają tylko ci uczniowie, których rodzice wyrazili zgodę na udział dzieci w tej formie wsparcia psychologiczno-pedagogicznego.

4 i 5. Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 21 maja 2001 r. *w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół* (Dz. U. Nr 61 poz. 624) zobowiązuje do określenia w statucie szkoły organizacji współdziałania z poradniami psychologiczno-pedagogicznymi, w tym z niepublicznymi poradniami psychologiczno-pedagogicznymi oraz innymi instytucjami świadczącymi poradnictwo i specjalistyczną pomoc dzieciom i rodzicom. Jeżeli, do wydania przez niepubliczną poradnię psychologiczno-pedagogiczną lub niepubliczną poradnię specjalistyczną opinii, niezbędne jest przeprowadzenia badania ucznia w jego środowisku szkolnym,

dyrektor szkoły może wydać taką zgodę, na tych samych zasadach jak w przypadku publicznej poradni psychologiczno-pedagogicznej.

Powyższe informacje wskazują, że w aktualnym stanie prawnym niepubliczne poradnie psychologiczno-pedagogiczne, w tym poradnie specjalistyczne, mają większość uprawnień analogicznych do posiadanych przez publiczne poradnie psychologiczno-pedagogiczne.

Z poważaniem
w/z MINISTRA
PODSEKRETARZ STANU
Zbigniew Włodkowski